

ÚVODNÍK

Vážení a milí, dovoluji mi, abych vás prostřednictvím těchto řádků upozornil na významný den v životě města Velká Bystřice. Termín FARNÍ DEN je novým názvem pro to, co znali předchozí generace pod názvem HODY nebo POSVÍCENÍ. Protože kostel bývá významnou budovou našich měst či obcí, pak den výročí jeho posvěcení nebo svátku patrona kostela patřil, a na mnoha místech doposud patří, do kalendáře událostí místní pospolitosti bez rozdílu vyznání. Náš kostel Stětí svatého Jana Křtitele je bezesporu nejstarší budovou u nás i v blízkém okolí (a to nemluvím o tom, že je majestátní dominantou města), tak můžu hrdě konstatovat, že tradice slavit svátek patrona našeho kostela patřila po staletí k životu Velké Bystřice. Přesto tomu tak do nedávné doby nebylo, a proto přišel nápad obnovit zaniklou tradici. Zdá se, že po 14 opakovaných pokusech se ukázala tato snaha jako smysluplná, a tak i letos chceme atraktivním programem přispět do pestré nabídky společenského života v našem městě tím, že navážeme na naše předky. Proto vás milí a vážení čtenáři těchto řádků chci pozvat na tento DEN, abychom ho prožili spolu.

Čím může být zajímavý pro vás? Například tím, že díky jisté časové konstelaci nám přiblíží práci Charity. Právě letos totiž uplyne 10 roků od okamžiku, kdy se ve Velké Bystřice, na místní faře, otevřelo centrum pečovatelské služby olomoucké Charity pro nejširší okruh obyvatel Velké Bystřice a přilehlé oblasti. Mnozí z vás můžete mít s tímto druhem pomoci svoji jedinečnou zkušenost, přesto to jistě není z bohaté nabídky největšího poskytovatele sociálních služeb u nás (a troufám si napsat i na celém světě) všechno. Služba potřebným totiž patřila po téměř 2000 roků neoddlílně k životu „party“ lidí, která se nazývá církev. Můžete si myslet o církvi, co chcete, nicméně díky mnohým z této „party“, máme možnost prožít kvalitní lidský život až do jeho přirozeného konce. Právě v tom může být pro Vás přínosná přednáška pracovnice olomoucké Charity. Bude se mj. týkat i nabídky tzv. mobilního hospice, respektive otázek možností paliativní medicíny.

V odpoledním programu na farní zahradě chceme zážitkovou formou dětem, ale i ostatním přiblížit některé další aspekty práce Charity.

Na setkání s Vámi i na spolupráci s mnohými z Vás se těší otec Josef, místní farář.

CO SE DĚLO

Manželské večery

Jakmile se objevila nabídka manželských večerů v naší farnosti, ihned jsme si s manželem řekli, že se přihlásíme. Rodiče, kteří absolvovali kurz již dříve, byli velmi nadšení a spokojeni. A hlavně, kurzy jsou určené pro všechny páry bez rozdílu - jak snoubencům, manželům bez dětí či manželům např. 20 let spolu.

Kurzy probíhaly v příjemném prostředí ve farní hospůdce. Kurz probíhal vždy ve čtvrtek a zúčastnilo se jej 8 manželských párů. Každý pár měl připravený stůl na večeri, kterou se každé setkání začínalo. Dostali jsme příručky, do kterých jsme si mohli zapisovat poznámky a ve kterých byla spousta různých cvičení na dané téma. Témata byla různorodá, postupně společný čas, řešení konfliktů, síla odpuštění, rodiče partnera, dobrý sex, umění komunikace a pět jazyků lásky. Například poslední téma se týkalo hlavně toho, jak a jakým způsobem projevat svoji lásku svému protějšku. Občas jsme byli při diskusi docela překvapeni, co si druhý z manželů myslí, jaký má názor na danou věc, apod. Samozřejmě bylo soukromí jednotlivých párů. V pozadí hrála příjemná hudba a nikdo vás při rozhovoru nezaslechl. Celým večerem nás provázela nejen pan František Němec z Centra pro rodinu, ale hlavně také autoři manželských večerů Nicky a Síla Leeovi, kteří nás provázeli pomocí poutavých videí. Vždy se pustil určitý díl na dané téma, ve kterém promlouvali také páry, které se manželských večerů zúčastnily. Zazněly tam jejich zkušenosti a

posun ve vztahu. Nám se kurz velmi líbil a určitě bychom jej doporučili všem párům, věřícím i nevěřícím. Neboť nemusíte mít problémy ve vztahu, ale slouží i k oživení vztahu a změny při zavedených stereotypů. Začnete si partnera více vážit a více si na něj děláte čas, který je tak důležitý pro život ve vztahu.

Eva Krätschmerová

MIMO JINÉ

Jak se zrodila pečovatelská služba ve Velké Bystřici

Vznik charitní ošetrovatelské a pečovatelské služby v roce 1992 byl jedním ze zásadních a nejvýznamnějších rozhodnutí, které určilo dopředu další cestu charitních služeb. Zřízení pečovatelské služby nastartovalo změnu v humanizaci sociálních

služeb tím, že umožnilo žít důstojný život starým a nemocným lidem až do závěru svého života v přirozeném domácím prostředí. „Myšlenka vybudovat pečovatelskou službu ve Velké Bystřici se zrodila roku 2009. Mimo Velkou Bystřici vznikla v té době střediska pečovatelské služby také v Tršicích, Těšeticích a Věrovanech,“ vypráví Miroslava Koutská, vedoucí Střediska psychosociálních služeb Charity Olomouc, která stála u zrodu středisek pečovatelské služby v roce 2010. Na faře ve Velké Bystřici tehdy vznikly kanceláře se sociálním zařízením, kde dodnes sídlí pečovatelská služba Charity Olomouc a kde se nachází i sklad a komunitní místnost. „Spuštění plného provozu služby předcházela výběrová řízení pracovníků na pozice sociální pracovníce a pečovatelky. V obcích tak byly vytvořeny nové pracovní příležitosti, kterých místní v několika případech využili. V roce 2010 kdy služba vznikla, bylo přijato 18 uživatelů, kterým byla poskytována pečovatelská služba,“ doplňuje Miroslava Koutská.

„Každý člověk je pro nás důležitý.“

V dalších letech se středisko postupně rozrůstalo, byly přijaty další pečovatelky a přijímání noví uživatelé. V minulém roce pečovalo bystrické středisko o 51 uživatelů, letos službu využívá 44 seniorů a zdravotně postižených osob. „V současné době působí na středisku ve Velké Bystřici koordinátorka, která má na starosti všechna venkovská střediska, pět pečovatelek se stálým úvazkem a jedna pracovníce na dohodu. Nejčastěji poskytovanými úkony jsou: hygiena, pomoc při úklidu domácnosti, příprava a podání jídla a nákupy,“ vypočítává Renata Vidrasová, zástupkyně vedoucí Střediska pečovatelské služby Charity Olomouc.

„Charita Olomouc je z lidí a pro lidi.“

Kromě pečovatelské služby se Charita Olomouc věnuje dalším potřebným cílovým skupinám, jako jsou lidé bez domova, lidé s duševním onemocněním, nevyлéčitelně nemocní a umírající, rodiny s dětmi ocitající se v krizi. Mezi další aktivity patří dobrovolnictví a sbírková činnost, z níž je nejznámější Tříkrálová sbírka s více než dvacetiletou celorepublikovou působností. Charita Olomouc rozvíjí spolupráci s jednotlivými farními středisky olomouckého děkanátu, provozuje dobročinný šatník, charitní obchůdek Dobrodruhá a prodejnu U Samaritána na Wurmově ulici.

„Jako lidé jsme stvořeni k důstojnosti, obrazu a podobě Boží a v tom odkrýváme svoje štěstí i štěstí druhých.“

Pečovatelská služba střediska Velká Bystřice působí v těchto obcích: Velká Bystřice, Svěsedlice, Práslavice (Kocourovce), Bystrovany, Bukovany, Mrsklesy, Hlubočky (Mariánské Údolí, Hrubá Voda), Dolany (Véska, Pohořany), Bělkovice - Laštany, Tověř, Samotišky.

Sídlo: Křížkovského 38, Velká Bystřice. Kontakt: Mgr. Alena Pírková, tel. +420 734 435 073

Další informace: www.olomouc.charita.cz

Eva Štefková, Charita Olomouc

Úvodník pro červencové vydání Děníčku, které nakonec nevyšlo.

Vážení a milí čtenáři... Ještě dříve než přejdu k tématu, rád bych Vás nejdříve krátce všechny pozdravil a následně tradičně slovy namaloval pohlednici z dovolené, kterou Vám letos posílám ze svého německého exilu v bavorské obci Veitsbronn.

První črty mé slovní imaginace se týkají důležité okolnosti toho, proč jsem ve středu navečer zazvonil u branky vícegeneračního domu na Lilienstrasse 5. Totiž zde bydlí moji dobří známí Franz a Hadamuth spolu se svými nejbližšími. Nyní mám vzácnou možnost prožít s nimi (a u nich) několik dní své krátké dovolené. Známe se vlastně už z minulého století.

Tehdy bylo město Brixen místem, kde nás koncem roku 1995 pozvali lidé ze spolku Ackermangemeinde (z kruhu našich bývalých krajanů). Tam jsem se seznámil s mými milými hostiteli. Tam jsme si také Božím řízením symbolicky vyměnili pozvánky do svých životů. Snad proto jsem jim byl na svatbě a možná kvůli tomu oni pro změnu zas přijeli na moji primici. Jinak mi různě pomáhali v mých farařských začátcích. Například tím, že mi tehdy věnovali svůj bílý svatební bavorák. Ten dnes už dlouho odpočívá po náročné službě v mé první farnosti v pomyslném „nebi“ pro čtyřkolové členy našich domácností. Rovněž jsme se potkávali na různých místech a při důležitých životních okolnostech. Např. naše poslední setkání se uskutečnilo ve Velké Bystřici 8. března tohoto roku. Tehdy se zrodil v našich hlavách malý prázdninový záměr - Přijet tam k nim do Bavor a prožít několik dní v sedle (velocipédu). Pro vysvětlení dodávám, že nás mj. spojuje záliba v cyklistice. Potom však nečekaně do vůbec všech našich plánů vstoupila karanténa a nikdo nemohl vědět, kdy a hlavně jak skončí.

Naštěstí se během června ukázalo, že je možné opět cestovat do zahraničí. V tu dobu přišla depeše s připomínkou našeho plánu. Tak jsem se rozhodl a začal se chystat na odjezd. Původně jsem uvažoval o tom, že pojedou na svém skútru. Jelikož je to však víc jak 600 kilometrů, tak jsem se po poradě s radou starších rozhodl pro cestu vlastním vozem. Naš Jaroušek spolu s Evou a Jarkou ho však museli velice pracně vyčistit neboť krátce před tím se v něm odváželo seno a také hospodářská zvířata.

Napadla mě ještě jedna důležitá technická poznámka pro lepší pochopení a uchopení hlavního motivu mého poselství. Novozákonní spis Skutky apoštolů, Lukášovo svědectví o životě prvních křesťanů, používá do značné míry čtivé literární formy cestopisného vyprávění. V podobném duchu se pokusím vést i svoje prsty na klávesnici. Rád bych Vás pozval seznámení s výsledky hledání „Božích stop“ na své cestě a pobytu. S sebou si vezu na návštěvu hlavní myšlenku z nedělního kázání o Svátku svatých C + M. - „Posílá mě k těmto milým lidem Bůh? Nebo může nastat eventualita, kdy někdo nám nebo o nás řekne - Tebe/jeho mi byl čert dlužen!?“

První den úterý 7. 7. - V úterý 7. července brzo ráno opouštím s naloženým autem vrata naší fary a ve svojí navigaci nastavuji nejkratší trasu k cíli. Rád bych byl co nejdříve na místě. Tam si konečně mohu odpočinout a dospat se. Hlas z kouzelné krabičky mě vede směrem na Brno a dále pak na obávanou D jedničku. Po druhé nebo třetí jízdě v popojíždějící nekonečné koloně jsem to vzdal. Mám přece dovolenou! Proto nemusím poslouchat nějakou mluvící krabičku. Pak přišlo Boží znamení. V tu nejvíce kritickou dobu mi zazvonil mobil a já v této situaci dostal pozvánku mého kolegu otce Milana Vrbiaka. Neváhám ani chvíli. Sjíždím z D 1 a jedu k němu do Železných hor. V městečku na dlani, které se jmenuje Ronov nad Doubravou mě čekalo velice srdečné přijetí, postel, kostel a konečně klidný vydatný spánek. V jedné přestávce

dospávací kůry mi otec Milan stihl ukázat nezapomenutelné romantické místo - údolí řeky Doubravy pod přehradou, která má zvláštní název „Pářížanka“.

Druhý den 8.7. - Následující den po snídani mi otec Milan zprovoznil novou chytřejší navigaci, abych se měl možnost vyhnout kolonám a dalším dopravním pastem. Vylepšená verze hlasu z krabičky mě provedla bez problémů okrajem Prahy, ale dál mě bohužel vedla jen po samých okreskách. Takto poslušen nového podmanivého hlasu jsem zajel až do Rakovníka. Tam mi milí čtenáři došla trpělivost. Projevilo se to zejména tím, že zaznělo z mých úst něco velice jadrného, co nebudu raději reprodukovat. Jářku, i ty nejchytřejší vynálezy nejsou blbuvzdorné. To mi došlo při hledání chyby. Draze zaplacený závěr pro budoucnost... Kouzelná krabička nevěděla nic o tom, že potřebuji jet do Německa po dálnici...Příště je potřeba jí to říci! Potom cesta po dálnici až do učeného místa proběhla plynule, bez komplikací a hlavně rychle. Za 3 hodiny jsem byl na místě. Čekala mě skvělé přijetí, večere a také ubytování.

Třetí den čtvrtek 9. 7. - Kvůli koronaviru nebydlím v Lilienstrasse 5, ale nedaleko u paní John na privátu. Je tady klid a mohu místnost využít jako pracovnu nebo dokonce jako soukromou kapli. Totiž zdejší katolický kostel svatého Ducha je v současné době v přestavbě...A navíc kvůli korona viru nejsou nikde v okolí vůbec mše ani pobožnosti. Místo Veitsbron najdete na mapě asi 10 km v jižním směru od významného města Fürth. Žije v něm víc jak 6000 obyvatel a původně malá vesnice se rozrostla především díky několika vlnám poválečných přistěhovalců. Rodiče od mého kamaráda přišli z jihu Maďarska. Z vesnic u rumunských hranic sem přišlo větší množství lidí německé národnosti a spolu s dalšími vyhnanci sem do této čistě evangelické obce si přinesli katolickou konfesi. Dokladem toho je, že začátkem 60-tých let si zde katolické společenství postavilo nový kostel svatého Ducha. Ve stejnou dobu probíhal Druhý Vatikánský koncil, kde církevní otcové z celého světa mj. řešili novým způsobem otázku soužití různých křesťanských konfesí. Tato problematika se nazývá ekumenická teologie a tehdy přinesla do života lidí především zde v zemi Martina Luthera nový model vztahů. Namísto dřívějších odpadlíků a heretiků, zde najednou stáli naši odloučení bratři a sestry v Kristu. Naneštěstí mohutná vlna bouřlivých společenských změn provázejících závěr 60-tých let XX. století měla za následek právě to, že ty nejlepší věci z koncilního dokumentu UNITATIS REDINTEGRATIO (o obnovené jednotě) zůstaly na papíře. Namísto poutivé teologie nastoupila tzv. „pocitologie“. Výsledkem je předstírání, že vážné spory o nejdůležitější pravdy víry jsou překonány tím, že se snížila pomyslná laťka náročnosti tajemství Eucharistie. Konkrétní projev spočívá např. v tom, že zde téměř všichni chodí ke svatému přijímání, nicméně po vzoru svých odloučených bratří a sester svátost smíření svátost smíření k tomu nepotřebují. Přesto mě velice mile překvapilo, že jsme při dnešním kolmém výletu do Norimberku narazili ve známém Frauenkirche na dobře navštívenou adoraci před Nejsvětější Svátostí. Na vývěsce stálo, že jde o nepřetržitý výstav. Bylo to pro mne Boží signál, který jsem přijal na kolenou. Překvapení z toho, že všechny nepříznivé výše naznačené negativní skutečnosti nemohou zahlušit volání touhy lidského srdce po hlubokém sjednocení s Kristem. Ještě stručně k mému dnešnímu programu.

Dopoledne se odehrálo v pracovním modu – dotahoval jsem jeden služební rest a vytvářel jsem na počítači pozvánku na náš farní den na konci prázdnin. Slíbil jsem tento příspěvek Redakční radě Bystrických novin. Po obědě jsme s přáteli vyjeli na kolech po cyklostezce i po běžných komunikacích se záměrem dojet až do centra druhého největšího bavorského města – Norimberka. Po pravé ruce se podél celé naší trasy klikatí řeka Pegnitz. Její voda oživuje zdánlivě nekonečný pás parkolesa s rozsáhlými loukami plnými života ve všech jeho projevech...Od kytek a bujné vegetace až po vodní ptactvo. Obdivoval jsem obrovské množství divokých hus. Tito opeřenci zvláště v jednom místě nebojácně křižovali frekventovanou cyklotrasu. Cestou zpět se nám stalo osudným. Můj kamarád, jedoucí jako první v čele pelotonu, měl kvůli vyhýbání se husám střet s protijedoucí cyklistkou. Skončilo to ošklivým pádem, kde naštěstí se dívka nic vážného nestalo. Zato pro Františka (Franze) musela přijet záchranka a byl následně hospitalizovaný v jedné z norimberských nemocnic. Následující dva dny bylo pro mne velikou zkouškou víry a důvěry v Boží prozřetelnost. Byla to pro mne také společensky těžká situace. Můj hostitel leží v nemocnici a já jsem se jen s velikým sebezpřemáháním snažil ze složité situace vyváznout s Boží pomocí. Děkuji Bohu, že mi pomohl skrze další moje německé přátele. Měl jsem možnost se s nimi po delší době setkat a dát svému pobytu novou náplň.

Šestý den – neděle 12. 7. - Ještě před úrazem domluvil František s místním farářem moji koncelebraci na nedělní mši svatě. Ten mě následně požádal, abych si připravil proslov. Když mi maminka od Františka věnovala jejich farní časopis, tak při pročitání mě trkla fotografie a jméno duchovního správce. Otec Andreas Müller je můj starý známý z předchozích pravidelných českoněmeckých kněžských setkání. Velice mě tehdy zaujala jeho pastorační práce s uprchlíky. Po náhlém a nečekaném úmrtí místního duchovního správce farnosti Veitsbron biskup ustanovil právě jeho na tento post. Nemohl jsem si pomoci. Co myslíte, byl či nebyl to další Boží signál?

Na závěr svého vyprávění zařazuji nejkrásnější zkušenost s Boží režií. Nedělní mše svatá začínala v 10:30. Snažil jsem se být tam už půl hodinu předem, abych se připravil. Navíc nebylo snadné najít prostory, kde bude bohoslužba. Dílem kvůli rekonstrukci farního kostela, dílem z důvodu koronakrize se vše odehrávalo na školním dvoře pod otevřeným nebem. Jako sakristie posloužila sborovna této školy, kde se kvůli pandemii nyní neučí. Tam na mne už čekala místní paní kostelnice a její dva synové – Benedikt a Jonatán. Stihli jsme se představit a domluvit nejnmutnější náležitosti. Otec Andreas byl velice překvapen, když mě uviděl. Rovněž radostné bylo to, že při mši svaté jsem mezi stovkou účastníků spatřil kamaráda Františka. Dnes ráno ho propustili domů a jeho žena ho dovezla rovnou z nemocnice na mši. Liturgii provázela farní dechovka, která ve farnosti funguje od jejího vzniku. Dnes si po skončení liturgie připomněli slavnostním koncertem 50 výročí založení souboru. Musím ocenit velikou uměleckou úroveň amatérského hudebního tělesa. Lidé ve farnosti na mě zapůsobili velice přátelským přístupem a zájmem. Bylo mě s nimi velice dobře a bylo poznat, že otce Andrease mají rádi. V sakristii mě po mši svaté oslovil jeden z bratří a poprosil mě o rozhovor. V jeho průběhu jsem se dozvěděl, že Jonatán se v současné době rozhoduje pro kněžství. Před týdnem prosil v modlitbě o rozhodující Boží znamení. A nyní mi chtěl jen poděkovat, že moje přítomnost u nich na mši byla odpovědí na jeho otázku. Jak to řekl sám: „Poslal mě Vás Bůh“.

Nechtěl bych, milí čtenáři, příliš zveličovat význam tohoto momentu, přesto se přiznám, že jsem došel k podobnému závěru. Slzy mi hrkly do očí. Nakonec to nejpodstatnější v mém krátkém pobytu bylo nesené touto otázkou z kázání předchozí neděle...Poslal mě sem Bůh? Děkuji za Vaši duchovní podporu i za pozornost, kterou jste věnovali mému

svědectví o Božích náhodách. Ať i Vás na prázdninových cestách Bůh vede v podobném duchu, aby i skrze Vás zakoušeli doteky Boží lásky. Z velké dálky žehná všem u nás doma a všem čtenářům našeho farního zpravodaje.

Na setkávání s Vámi se těší Váš otec Josef

Nově možnost zahrát si na farním hřišti.

Během předchozích měsíců se podařilo dát dohromady farní hřiště a opravit trávník. Zahajujeme zkušební provoz. Pokud si chcete zahrát, napište na farnihriste.vb@outlook.cz a rezervujte si termín. Na kvalitě trávníku se bude dále pracovat.

Jan a Klára Juráňovi

POZVÁNKY

Pozvánka nového nájemce HOSPŮDKY NA FAŘE

Vážení hosté, jako nový nájemce Hospůdky na Faře bych Vás tímto chtěla přivítat a pozvat k nám na osvěžující pivečko, limonádu, pořádnou večeři, oběd nebo například na míchaný drink. Věřím, že se Vám tu bude nadále líbit i pod naším vedením. Připravujeme pro Vás spoustu novinek, menu denní i víkendové, speciální nabídky. Prosíme Vás o trpělivost, snažíme se pro vás teprve vše vylepšit do dokonalosti, proto máte-li speciální přání či nápad, rádi si jej vyslechneme.

Pro nejmenší je zde nově připraveno hřiště. Přijímáme také rezervace na uzavřenou společnost, svatby, smuteční hostiny, oslavy všeho druhu.

Otevírací doba, je pro Vás nově dostupná takto:

PO-ČT	11:00 - 22:00
PA-SO	11:00 - 23:00
NE	11:00 - 21:00

Momentálně nepřijímáme platební karty. Srdečně se na vás těší celý tým Hospůdky na Faře.

Božena Tomková

POZVÁNKA NA HODOVOU MŠI SVATOU V BYSTROVANECH

V neděli 23.8.2020 bude opět otevřena kaple sv. Bartoloměje v Bystrovanech!

Od května letošního roku probíhala oprava kůru a vybudování nového schodiště a ke svátku sv. Bartoloměje bychom rádi kapličku opět otevřeli a moc se těšíme na pravidelné bohoslužby.

Slavnostní hodová mše sv. bude v 15.00 hod. a zpěvem ji doprovodí náš Chrámový sbor Velká Bystřice.

Kaplička zůstane otevřena ještě do 18.00 hod. pro možnost prohlídky veřejností, před kaplí bude vyhrávat cimbálová muzika Krušpánek a o drobné občerstvení jistě nebude nouze!

Srdečně zveme!

Římskokatolická farnost Velká Bystřice a Hlubočky srdečně zve všechny na:

15. ROČNÍK FARNÍHO DNE

s připomínkou desátého výročí pečovatelské služby v naší farnosti

KDY v neděli 30.8.2020

KDE: ve farním kostele a na faře ve Velké Bystřici

PROGRAM: **08:00 – SLAVNOSTNÍ MŠE SVATÁ ZE SVÁTKU STĚTÍ SV. JANA KŘTITELE-**, mši svatou slouží otec Josef Opluštil, otec Bohumír Vitásek a jáhen Petr Prinz.

09:00 – PŘEDNÁŠKA S BESEDOU na téma „NEBOJTE SE BÝT, NA BLÍZKU“ o možnostech paliativní a hospicové péče. Přednášející bude zkušená paliativní sestra Anna Janečková z Charity Ol.

14:30 – SVÁTOSTNÉ POŽEHNÁNÍ a žehnání aktovek a školních batohů – otec František Hanáček

15:00 – SETKÁNÍ NA FARNÍ ZAHRADE – bude otevřený nejširší veřejnosti. Živá hudba s farními umělci, tradiční scénka, hry pro děti a dospělé.

PROSÍME ŠIKOVNÉ RUCHE O PŘÍPRAVU DROBNÝM POUCHUTÍN!

V sobotu 29. 8. 2019 od 8:00 – úklid kolem kostela. Kdo by se chtěl do kulturního programu, je vítán.

Informace na tel. 737 260 604

Prosíme o modlitbu za příhodné počasí. Pan Bůh zaplat' za Vaši účast a ochotu při zajišťování farního dne!

Vychází 2.8.2020, uzávěrka dalšího čísla 27.8. 2020. Příspěvky do Děničku (články, fotky z akcí, připomínky apod.) posílejte na denicekvb@seznam.cz. Farní webové stránky www.farnost-vbystrice.cz, příspěvky na web (fotky z akcí, články, připomínky apod.) posílejte na farnostvbystrice@centrum.cz. Redakční rada: Miloslav Krätschmer, P. Josef Opluštil; Jazyková korektura: Vojtěch Lakomý. Vydává Římskokatolická Farnost Velká Bystřice pro vnitřní potřebu farnosti. Cena: dle zvážení